

men det væsentligste er, at mange Menneſter, der ere i Sygekasser, ikke ville kunne forſtaa, at de pludſelig kunne blive fatte ud af dem. Jeg ſkal tillade mig at ſpørge den ærede Ordfører, hvorledes han ſer paa dette Forhold.

Ordføreren (Reedtz-Thott): Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Den ærede Ordfører har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordføreren (Reedtz-Thott): I Anledning af det ſidſt fremførte ſkal jeg gøre opmærksom paa, at den paaankede Paſjus ſiger ſlet ikke, at ſaadant ſkal finde Sted, men kun, at det kan beſtemmes i en anerkendt Sygekasses Bædtægt. Der gives alſaa kun en Tilladelse til, at man kan gaa ſaa vidt i Bædtægten at beſtemme det; men der er intet, der ſiger, at alle anerkendte Sygekasser ville gaa dertil. I øvrigt kan jeg viſtnot paa Udvalgets Begne ſige, at vi ſkulle tage dette Punkt under Overvejelse mellem anden og tredje Behandling, og mulig vil der ſaa kunne gøres en Forandring.

Det. Hansen: Jeg vil da bede den ærede Ordfører om med ſine Kolleger i Udvalget tillige at tage under Overvejelse, om der ikke kunde foretages nogen Forandring med Hensyn til Vædringsforſlaget Nr. 7, navnlig ſammenholdt med Vædringsforſlagene Nr. 3, 4 og 5. Jeg har i og for ſig ikke noget imod de Vædringsforſlag, der ere ſtillede til § 4, men jeg mener blot, at de ere noget uklare. Det Syſtem, der findes i Lovforſlagets §§ 4 og 5, ſaaledes ſom det er kommet til os fra Folketinget, er meget klart. Der er tre Alternativer. Enten et beſtemt Jag, en beſtemt Dres af Perſoner eller en beſtemt ſtedlig Begrænsning, og ſaa tilføjes der med Hensyn til en vis Klasse af Sygekasser, nemlig de ſaaſaldte Etabliſements- eller Fabrikſkasser, at der ſkal være en Betingelse til Stede ved dem, nemlig at Generalforsamlingen ſkal være Kaſſens højeſte Myndighed. Efter den Maaade, hvorpaa Udvalget nu foreſlaar Forholdet ordnet ved Vædringsforſlagene Nr. 4, 5 og 7, bliver det hele noget uklart. Efter Vædringsforſlaget under Nr. 4 ſkal der være to Alternativer, enten et beſtemt Jag eller en paſſende ſtedlig Begrænsning, men ſer man hen til Vædringsforſlaget under Nr. 5, hvor Udvalget foreſlaar, at der til den Beſtemmelse, hvori der tales om et beſtemt Jags Arbejdere, ſkal tilføjes

Ordene: „indenfor Kaſſens ſtedlige Omraade“, vil man ſe, at det der forudſættes, at bægge Alternativer kunne komme til Anvendelse paa en og ſamme Sygekasse. Alſaa en Sygekasse kan være ſaaledes ordnet og dog ſaa Anerkendelse, at den er for et beſtemt Jag, og at den ſkal være begrænſet til en beſtemt Lokaliitet. Naar man forudſætter dette, og jeg har i og for ſig intet imod det, er der endnu mindre Grund til at ville forhindre for Fremtiden de ſaaſaldte Fabrikſygekasser i at ſaa Anerkendelse og derved Underſtøttelse af Staten. Man vilde jo ſimpelthen tvinge en vis Fabrikſ Arbejdere, naar de kunne ønske at danne en Sygekasse, hvorved de kunne ſaa Tilſtød fra Statskaſſen, til at ordne ſig ſaaledes, dels lokalt og dels med Hensyn til et beſtemt Jag, og derved vil man i Virkeligheden opnaa akkurat det ſamme, nemlig at det bliver en Sygekasse for denne beſtemte Fabrik. Men hvorfor nøde diſe Menneſter til at gaa denne Omvej, naar det dog maa ſiges, at det er en ganſte naturlig Ting og en Ting, ſom fortjener at fremmes og underſtøttes, at de, ſom arbejde under lige Forhold i en beſtemt større Virksomhed, ſom have ſaa mange Interesſer fælles, og ſom ere enſtillede i Livsvilkaar, ogſaa kunne gøre ſamme Fordringer i Tilfælde af Sygdom? Det er jo Folk, ſom i Reglen ville bo nogenlunde nær ved hinanden. Hvorfor ſkal man forhindre Sygekasser netop for den Klasse Medborgere? Der findes ikke i Betænkningen nogen Begrundelse deraf, og jeg lyttede forgæves efter en Begrundelse fra den ærede Ordførers Side. Den Beſtemmelse, ſom findes i Lovudkæftet, ſom kom fra Folketinget, nemlig at en ſaadan Sygekasse, ſom er knyttet til en beſtemt Forretning, ſkal indeholde den Beſtemmelse, at det er Generalforsamlingen, ſom ſkal have den øverſte Myndighed i Sygekassen, forekommer mig at være overordentlig fornuftig, hvorfor vil man kaſte den bort? Og det gør man i ethvert Tilfælde for alle de Fabrikſygekasser, ſom beſtaa for Djebliffet, eller ſom det kan lykkes at ſaa danne inden 3 Maaaneder efter denne Lovs Bekendtgørelſe i Lovtidenden. Man vil lade denne i og for ſig fornuftige Beſtemmelse, at ved Fabrikſygekasser ſkal Generalforsamlingen have den højeſte Myndighed, ſtryge i et meget ſtort Antal Tilfælde, og ſamtidig vil man beſtemme, at 3 Maaaneder efter, at denne Lov er bekendtgjort i Lovtidenden, kan der ikke dannes Fabrikſygekasser, ſom kunne vente Anerkendelse og derved Underſtøttelse af det offentlige. Jeg synes hellere, at Udvalget ſkulde være gaaet den